

(AP Photo/Laurent Cipriani)

Παναγιώτης Μαυροειδής

Το ιστορικό **ΓΚΚ** έδωσε τη μάχη του με τον **Μελανσόν**. Και εδώ ο θαυμασμός περίσσεψε. Πάντα «κριτικός» φυσικά... Όπως και οι αριστεροκομμουνιστές της Γερμανίας περιστρέφονται γύρω από τον **Λαφοντέν** και τη **De Linke**.

Όπως και στη Βρετανία, τόσοι και τόσοι ψάχνονται γύρω από τον **Κόρμπιν** ή στις **ΗΠΑ** τον **Σάντερς**. Η «αριστερά», μια ζωή στο ρόλο του θλιβερού «εφαψία» και του «μπανιστηριτζή», άτολμη να διεκδικήσει τον έρωτα, **δηλαδή αρνούμενη να πολεμήσει**.

Αυτή είναι η ευρύτερη εικόνα. Τα άλλα είναι φρου φρού και αρώματα. Απλά ο καθένας, το βράδυ πάντα, στο σπίτι του, στο κρεβάτι του ή στην οργάνωσή του, μπορεί να ανάβει κεριά στο θεό του ή να υμνεί την επανάστασή του.

Αν δε βρεθεί λοιπόν ένας πρώην Υπουργός μιας «σοσιαλιστικής» κυβέρνησης μεγάλης καπιταλιστικής χώρας που να έχει δοκιμάσει δόσεις και όψεις νεοφιλελευθερισμού, αριστερά δεν μπορεί να υπάρξει. Έτσι λένε... Μέχρι και τον **Τσοβόλα** ή/και τον **Αρσένη** (απλώς επειδή ήταν υπουργοί που είχαν φύγει από το ΠΑΣΟΚ) είχαν ερωτευτεί στο παρελθόν εδώ στο Ελλαδιστάν, για να μη ξεχνιόμαστε.

Να λοιπόν που τελικά το ιστορικό ρήγμα της επαναστατικής κομμουνιστικής τάσης μέσα στο εργατικό κίνημα με τη σοσιαλδημοκρατία, στην πράξη, στην πολιτική πρακτική, θεωρείται πλέον από τους φωστήρες της υψηλής -και πάντα κατά βάση **κοινοβουλευτικής** και **κυβερνοστοχεύουσας**- πολιτικής, εντελώς ξεπερασμένο.

Το άλλοθι βέβαια είναι ότι «η επαναστατική πολιτική δεν τραβάει, έχει περιθωριακή απήχηση». Και «μια ζωή την έχουμε», «εμείς τότε θα παίξουμε ένα αναγνωρίσιμο ρόλο»;
Ε, βέβαια... Πώς να τραβήξει;

Όταν μια επαναστατική πολιτική με τη ματιά στο αύριο, διαρκώς **αναβάλλεται**, θα κυριαρχεί το παρόν της **θλιβερής απουσίας μιας μαχόμενης εργατικής πολιτικής**, ως αποτέλεσμα του ίδιου του ηχηρού παρελθόντος της **πολιτικής ουράς στο αριστερό δημοκρατικό άκρο του αστισμού και της «σωφροσύνης»**.

Όταν η **επαναστατική ουτοπία έχει εξοριστεί από τη σκέψη και την πρακτική**, τότε ό,τι φαίνεται σαν ανέφικτο σήμερα, θα είναι χίλιες φορές πιο ανέφικτο και αύριο και ποτέ εφικτό.

Η **αριστερή απαισιοδοξία**, με τα μάτια καρφωμένα στα **κοινοβουλευτικά ποσοστά**, θα γεννά τη **μελαγχολία** της και αυτή με τη σειρά της θα τροφοδοτεί την πρώτη.

Με άλλα λόγια: Η εργατική κομμουνιστική στρατηγική ως ζώσα πολιτική στις μάχες του παρόντος, είναι σε αναζήτηση. Προς το παρόν είναι στην **ιδεολογική παρανομία**, ως «**σεχταρισμός**»...